

Ple 08.01: l'equip de govern viu als núvols...

La sensació que va donar el Ple de l'ajuntament d'Ulldecona és de que l'equip de govern viu al marge de la realitat, viu com en un núvol (allunyat de la gent). I per això no volen saber ni parlar més que de lo que a ells els interessa: que "todo va bien", i de que los que s'atreveixen a criticar alguna petita cosa "o bé són socialistes o bé per algo serà..."

I d'aquí l'actitud de l'equip de govern de votar en contra fins i tot de poder tant sols debatre 4 Mocions urgents presentades pel Grup socialista (quan ésta era la pràctica habitual fins ara). Aquestes mocions eren sobre "seguretat ciutadana", "estacionament a les zones blaves", "contractació d'un funcionari interí per a policia local" i "funcionament de l'actual transport sanitari" i es van presentar després de conèixer els Decrets de l'alcalde (inclús el Decret de contractació d'un funcionari interí no es donarà fins al mes de març). I, de fet, aquests són (li agrada o no li agrada al govern municipal) els temes que preocupen a la gent: la seguretat com a tot arreu, l'estacionament a les zones blaves (perquè s'han pintat damunt de les voreres), la contractació d'un funcionari interí per a policia local que precisament havia suspès fa 15 dies les oposicions i, finalment, l'actual servei d'ambulàncies perquè se sap que s'han presentat 2 denúncies (segons es diu) per part de metges locals contra el mateix.

O també és voler amagar el cap baix l'ala, quan l'oposició pregunta el per què Ulldecona no va presentar cap sol·licitud als Fons Feder (com altres Ajuntaments que cobraran importants ajuts) i la resposta és que no sabien què demanar. O la més forta de totes, quan l'Alcalde (volem pensar que sense llegir-lo) signa un Decret aprovant un Projecte de "manteniment de l'àrea d'acampada de les Ermites" on es diu literalment "durant la segona quinzena d'octubre, l'àrea va ser inundada a conseqüència de les fortes pluges que va sofrir la comarca del Montsià. Va romandre inundada durant 3 setmanes, provocant la mort d'un 60% d'arbres i arbusts..." i, al mateix escrit al mateix lloc es diu "A més, s'ha de tenir en compte que en un futur immediat està projectat que l'àrea es converteixi en un càmping

per a crear nous llocs de treball". I quan se'ls hi recorda lo de "Biescas" sols saben dir que ells no sabien que allí es volia fer un càmping...

I anant als punts de l'ordre del dia, 5 es van aprovar per

unanimitat: acta anterior, Conveni amb el Code, Conveni amb Localret, Moció d'UGI sobre pensions de viudat i Moció de CiU sobre l'OCM de l'arròs. EL PSC va votar en contra d'un Conveni amb el Museu del Montsià perquè discrimina a Ulldecona en favor dels pobles més grans del Montsià (dient l'Alcalde que era veritat però que s'havia d'aprovar). I, finalment, el PSC es va abstenir a una subvenció del Departament de Treball, perquè sense oferir-ho a cap jove amb estudis d'Ulldecona, s'havia contractat "a dit" a un de fora.

El GMS va preguntar també pels talls de llum de Fecsa i si es pensava acollir-se als ajuts per a instal·lacions esportives de la Generalitat. Ni piu.

Ple 31.01: s'aprova el Pressupost'2001 (610 milions)

Es va celebrar el Ple d'aprovació del Pressupost del 2001 de l'ajuntament que puja 610.863.632 pessetes i que fou aprovat amb els vots a favor de l'equip de Govern (CiU, PP i UGI) i amb el vot en contra del PSC i ERC.

En relació a aquest Pressupost el PSC va dir:

—Que, tècnicament, està ben elaborat per l'interventori i altre personal.

—Que la plantilla de personal és excessiva (enguany s'incrementa en 3 places més, arribant a un total de 37).

—Que als ingressos, hi ha "la pedregada" (es castiga al sector de la "pedra d'Ulldecona" triplicant el que paguen: de 4,5 a 13,5 milions anuals).

—Pel que fa a les despeses, al Capítol 2 hi ha un "forat" de 30 milions, les subvencions a les Entitats locals es fan a la mida dels membres de l'equip de govern, no es preveu cap partida pel tema dels immigrants (que són més del 12% de la població d'Ulldecona) i, malgrat les promeses del PP, no hi ha cap partida per a un Pavelló esportiu ni per al Teatre Municipal.

L'altre punt que va causar polèmica fou el de l'aprovació d'una taxa per l'expedició de documents administratius. Com va dir el Portaveu socialista, a Ulldecona amb l'arribada de la

democràcia als ajuntaments (1979) es va suprimir tot el que es cobrava per aquest concepte i, durant 22 anys i amb diferents Alcaldes, mai més s'ha cobrat. Va dir que era totalment legal el cobrar-ho i que així ho fan alguns ajuntaments. Però que semblava que en aquest cas, igual com els del PP han fet amb la Llei d'estrangeria, a algun membre de l'equip de Govern se li va escapar que "els moros demanen molts de papers i així no en demanaran tants". I, per tant, va anunciar que si algun dia el PSC torna a governar l'ajuntament, igual com es va fer al 1979, es tornarà a suprimir aquesta taxa.

També el PSC i ERC van votar en contra de l'increment (que arriba fins al 500%) de la taxa de les visites guiades a les pintures rupestres i al Castell, ja que si es volen promocionar aquestes coses no sembla el millor camí.

Es van aprovar per unanimitat els altres punts:

—Acta de la sessió anterior,

—Acatament d'una sentència contra l'ajuntament d'Ulldecona,

—Bases reguladores de subvencions per al foment agrari,

—Conveni per al tancament dels abrics de les pintures rupestres.

Ple 06.02: PSC i ERC no van al Ple convocat a les 13,3h

El Grup socialista de l'Ajuntament d'Ulldecona, d'acord amb la Llei, va demanar la convocatòria d'un Ple amb 11 punts a l'Ordre del dia (10 Mocions pròpies i 1 escrit de tots els veïns del carrer Montsià):

L'Alcalde va convocar el Ple pel dimarts 6 de febrer, a les

13,30h. per evitar l'assistència del públic i de 3 dels regidors socialistes que, per treballar en fàbriques (i 1 inclús a Alcanar) no podien anar. En protesta per l'actitud de l'Alcalde i l'equip de Govern cap regidor del PSC ni d'ERC va assistir al Ple.

Un Ple, ple de mala fe

Hola companys, de nou amb tots vatros per explicar el que passa darrerament dintre de la casa del poble, o sigui la vostra casa, la que paguem tots i solament és d'uns.

L'equip de govern que tenim (i que no mos mereixem) n'està fent de noves a cada dia que passa, i l'alcalde que es deixa manar, cada dia més, no fa res per evitar-ho, com és normal en ell. M'explico. El nostre grup, els socialistes, els del progrés, els que treballem units, en consens i pensant sempre en lo millor per al nostre poble, vàrem demanar un Ple extraordinari, amb 11 mocions, totes en relació a millorar i potenciar tots els serveis en els que hi ha mancances (que per desgràcia són molts). Després faré referència a uns quants, però del que vos vull parlar ara és del comportament de l'equip de govern i també de l'alcalde en relació al Ple que vàrem demanar.

Començaré dient-vos que alguna vegada es convoquen plens d'urgència, i recalco, (D'URGÈNCIA), en horari fora del normal, i que poden ser justificats, com per exemple, finalització de terminis per presentar documents, memòries, projectes, etc., acords de Ple amb limitació de termini, d'aquests també n'hem tingut algun, però moltes vegades lo que els passa és que baden, sempre estan badant, i quan se n'adonen ja quasi han fet tard. Nosaltres, el nostre grup, ja els hem dit moltes vegades que no convoquen els Plens a la migdiada, que ens és impossible assistir per raons de treball, que nosaltres ni tenim, ni volem, els sous que tenen ells per dedicació, que nosaltres no estem jubilats com altres, que nosaltres som treballadors, i que seria el mateix que convoquessin els plens per la nit, a partir de les 8 del vespre, quan ells vulguin, que llavors ja estem lliures, però ca, no han fet mai cas i aquesta vegada s'han passat amb tot el descaro, amb mala fe, amb alevosia, premeditació (i no dic nocturnitat perquè ho han fet al migdia)...

Miquel Fusté

¿Es posible subsanar algún caso?

(por Juan Adivinanza)

Si yo fuese Alcalde, una de las prioridades municipales sería dotar la calle Mayor, principalmente, de bandas de frenado amortiguadoras de velocidades, colocadas por ejemplo cada 100 metros, con el fin de cortar los excesos pues, aunque exista ya nuestro tan añorado desvío, son muchos los turismos que circulan al 50, 100 y más por nuestra calle Mayor, y no me preguntéis los días lloviendo...

Otra cuestión que no entiendo, es que se ve a menudo circular por el pueblo o estacionada en algún lugar urbano una pequeña furgoneta rotulada como "Vigilancia Rural"

(más o menos). Yo siempre he entendido como rural la cuestión agrícola o del campo. ¿Qué gestiones se llevan a cabo con este gasto un poco absurdo?. Los agricultores tienen la palabra ante esta selecta vigilancia que existe en el término municipal. Una encuesta pública daría un "negativo" superior al "positivo".

¡No n'acertarem ni una!

Les nostres escoles

Voldríem manifestar que estem molt contents per la restauració de l'edifici vell de les escoles. Tant pel fet de que unes instal·lacions noves sempre són importants per a l'escola, com per l'aspecte sentimental i simbòlic-cultural que té aquest edifici per a la gent del poble. Sobretot per als que ja som bastant grans.

Recordo que veníem dels pàrvuls, de la plaça dels Frares, tots junts. Ens vam trobar al davant d'aquell edifici, gran, sòlid... Noble. Don Joaquín, Don Ricardo, Don Vicent, Don Florencio, després una sèrie d'interins fins a arribar a Don Juan. Don Juan fou "algo" especial per a mi. Cinc classes, les quatre primeres a l'est, la quinta (on feia més fred) a l'oest. Amb una estufa que anava, quan anava. Les xiquetes dalt, i los xiquets baix. Patís separats, i totalment prohibit internar-se en pati contrari. Los últims anys, amb només una "Enciclopèdia" on hi anava tot. Eren temps del "Cara al sol", del mes de Maria, de la Consigna, de l'evangeli, del Via crucis... Va ser un temps roí per a tots, també per a l'escola. Mancava de tot: llibertat, recursos, confiança... Però cadascú tenim lo nostre temps i, com diu

Serrat, bo o dolent, era el nostre...

Per això ara, quan veig "les escoles" tinc un sentiment, mescla de nostàlgia i simpatia. Penso que és un sentiment compartit amb molta gent. Accentuat en lo meu cas, pel fet que al llarg de vuit anys vaig ser lo regidor responsable del seu manteniment.

Ara torna a manar la dreta al poble i, fins ara, no havien fet res a les escoles. En canvi, quan estàvem los socialistes, vam fer més obres al complex escolar que en totes les èpoques anteriors. Crec que és un exemple clar del valor que natros li donem a l'educació per al futur del poble, en contrast amb el poc interès que sempre ha mostrat la dreta per a l'escola pública. És un tema del que podríem parlar molt...

Però, avui no. Avui volíem dir que estem molt contents perquè l'edifici vell de les escoles ha estat restaurat. I, per això, hem fet aquest escrit.

Enhorabona a tothom!

Àngel Millán Sans

Sr. Aznar, ¿España va bien?

Durante los años en que el ciclo favorable de la economía hizo posible que todos los países de la Eurozona alcanzaran resultados positivos, el Sr. Aznar fue preguntado por los periodistas acerca de la fórmula que había conducido a conseguir "el milagro español" en materia económica. Y éste, en una afirmación que ni con la mayor benevolencia me atrevo a calificar, manifestó: "el milagro soy yo".

Transcurrido un cierto tiempo, resulta que las cosas ya no van tan bien, algunas van muy mal y nos encontramos que el "taumaturgo" que tenemos (y no nos merecemos!) como Jefe del Gobierno ha perdido, de repente, su capacidad para obrar milagros y los problemas surgen como setas en todos los campos, y sino vean:

Vacas locas. ¿Creen ustedes que sólo hay 12 casos como dice el Sr. Cañete? ¿Y qué me dicen de la Sra. Villalobos, con sus declaraciones? En cualquier otro país estos dos Ministros, o dimiten o son cesados de inmediato.

Síndrome de los Balcanes. ¿Creen ustedes que no hay relación alguna del uranio empobrecido o cualquier otra cosa, con los casos de leucemia que padecen soldados desplazados allí?

Ley de extranjería. De imposible cumplimiento, según dicen ellos mismos. Entonces ¿para qué la han hecho?

Reingreso en la carrera judicial de Gómez de Liaño. ¿Quién invade las competencias de quién?

Sentencia sobre la congelación del sueldo de los funcionarios. El gobierno socialista firmó un acuerdo con los sindicatos para los 3 años siguientes. Por presiones, que todos conocemos, tuvieron que adelantarse las elecciones. Ustedes, Sr. Aznar, prepotentes como siempre, no quisieron negociar. Ahora se encuentran con este problema. Solúcionenlo.

Plan Hidrológico Nacional. Polémico desde el principio. Otra vez el Sr. Cañete y su "esto lo sacamos adelante por huevos". ¿No hubiera sido mejor consensuarlo con todos los Partidos, Comunidades Autónomas y Comunidades de Regantes?

Inflación. Se les ha escapado el control. Contemplan para el presupuesto del 2001 el 2% de inflación, cuando en el 200 superamos el 4%.

Submarino Tireless. Intentan manipular la opinión pública española y, en cambio, no se atreven a presionar al gobierno inglés para que se lo lleve. No han sabido defender los intereses de nuestro país y sus ciudadanos.

Pesca con Maruecos. Decían antes, que los socialistas no sabíamos negociar y echaban las cuentas de lo que costaba mantener la flota amarrada. ¿Por qué no las echan ahora, después de más de un año sin salir a faenar? ¿Ustedes saben negociar?

Suben las hipotecas. Este gobierno baja las hipotecas, dijo un día por televisión el Sr. Rato. Ahora decimos nosotros: "Este gobierno (del PP) sube las hipotecas".

Terrorismo. Se acuerda, Sr. Trillo, cuando decía: "¡Qué ineficacia, Sr. Belloch!" Ahora decimos nosotros: "¡Qué ineficacia, Sr. Mayor-Oreja!".

Balanza comercial. Cómo los miles de millones de déficit se les han disparado, no dicen nada y problema solucionado.

Inseguridad ciudadana. Más que nunca!

Droga. Más que nunca, y en todas partes (y, en Ulldecona, Sr. Martínez, también!).

Agencia Tributaria. Han desaparecido informes sobre grandes propietarios, y aquí no pasa nada. ¿Se imaginan si esto le llega a pasar al Sr. Felipe González?

Subvenciones fraudulentas al lino. ¿Qué dice ahora, Sra. Loyola de Palacio? ¿Continúa pensando que lo decían los socialistas por motivos electorales?

Precios de los carburantes. Por las nubes (como nunca). **Ercros.** 20.000 millones sin justificar, con el Sr. Piqué de por medio.

Regalo a las eléctricas. Aquí el gobierno ha sido más comprensivo que con los funcionarios y les ha regalado (a las grandes compañías eléctricas) 1 billón 300.000 millones. ¡Casi na! A los funcionarios no se les quiere pagar lo que les corresponde, y a ellos (sus amigos) "un regalazo".

Subvenciones en Madrid a empresas de afiliados al PP para formar parados (1.400 millones de pesetas). Y, lo más gordo, sin hacer muchos cursos...

Y sigue, y sigue y sigue...

FL

Carta oberta al Sr. Artur Mas

«Queixar-se és molt fàcil, però s'han de presentar alternatives». Això ens ho deia fa poc Artur Mas, el successor per línia dinàstica de Jordi Pujol. Sembla mentida que el segurament futur Cap de Llista de Convergència (i Unió?) menyspreï d'esta manera a la gent de les nostres Terres. Si som la gent la que hem de buscar solucions als nostres problemes, de que serveixen alguns polítics? La gent d'estes Terres sabem molt bé que és el que no volem: que ens continuen convertint en el "basurero" de Catalunya, que, a més de les nuclears que ja tenim, encara vulguen posar una central tèrmica a Móra la Nova, que donin suport al Partit Popular en un Pla Hidrològic que perjudica fortament a tota la gent del Delta i a una zona natural que la pròpia Generalitat té el deure de protegir.

El televisiu Artur Mas ens demana quin model de desenvolupament volem. Molt bé. Doncs, volem un model de desenvolupament que respecte el que som i qui som. Un desenvolupament sostenible basat en l'ús eficient dels recursos: aigua, energia, ..., en un control eficaç dels residus. Un desenvolupament que afavoreixi un turisme sostenible, no agressiu amb el medi, donant suport al turisme rural, a un turisme que li interessi la nostra història, tradicions, gastronomia, espais naturals: El Delta, l'Ebre, Els Ports... Una política que afavoreixi la producció de productes ecològics, assessorant les cooperatives i afavorint decididament la distribució dels productes.

Evidentment un projecte de desenvolupament sostenible no son quatre línies escrites en este article. Fa falta un estudi molt més ampli. La pregunta és, qui fa este projecte? Sembla evident que la Generalitat no està per la labor. La Diputació de Tarragona queda prou lluny com per no poder tindre una visió del conjunt de les Terres de l'Ebre (com exemple podem analitzar el Turisme: natros estem dins de la Costa Daurada, però evidentment el turisme que hem de promoure aquí és molt diferent del que es promou per a Salou i la seva àrea d'influència).

L'engany del rap

Una i una altra vegada em pregunto: d'on prové l'aigua dels canals de l'Ebre? La porten d'un altre riu? És de l'aixeta? D'algun pou que no coneixem? Es dessalitzza sola i entra des del mar? No trobo la resposta correcta. Resulta que ara alguns governants es volen rentar la cara dient: Tranquils, n'agafarem menys d'aigua de l'Ebre, perquè la resta la treurem dels canals... No ho entenc, creia que tota venia del mateix lloc, però pel que sembla no és així.

Una i una altra vegada em pregunto: realment creuen que la gent és tant "tonta"? realment creuen que d'aquesta manera ens poden enganyar? realment creuen que això s'ho creu algú? realment creuen que "tragarem" una altra vegada?. Realment crec que creuen que sí. Perquè? Per que durant molts anys el sud ha callat, però ara ja no calla. Els veïns del sud han decidit aixecar la veu i dir: PROU!!!

Durant anys, encara que cap polític ho vulgui reconèixer, hem estat els grans oblidats, els de la cinquena província, els del sud. Ara s'omplen la boca de grans projectes i grans inversions que, diuen, s'han fet a les Terres de l'Ebre al llarg dels últims anys. On s'han fet aquestes inversions? Deu passar igual que amb el pont del Barranc de la Galera a la carretera Ulldecona-Santa Bàrbara, que constava als mapes perquè es van invertir milions però tothom sabia que no estava fet. O, podria ser també, que els del territori no ens adonem de

Per tant, qui serà millor que un Organisme de les Terres de l'Ebre per definir este model de desenvolupament turistic? D'altra banda, els Consells Comarcals són organismes sense competències dedicats a distribuir subvencions, però sense capacitats ni recursos per a liderar projectes.

Evidentment la necessitat d'estes Terres és la de tenir una administració prou pròxima per poder solucionar els problemes de la gent, una administració competent, dotada de prou recursos i competències com per fer possibles projectes com per a dir quin és el model de desenvolupament que volem. Una administració que serrar més fàcilment controlable pels ciutadans ja que voran molt millor com s'usen els seus diners. La solució és la creació de la Regió de les Terres de l'Ebre, "algo" pel que s'ha estat lluitant molt temps des d'aquí i que, fins que Pasqual Maragall ho va incloure en el programa del PSC de les últimes eleccions, ningú en parlava. La nova divisió territorial de Catalunya serà una realitat d'aquí poc, però, ull, que encara no ho és. Estarem més o menys d'acord en com se fa, però no hem de dubtar de que és un pas importantíssim per a les Terres de l'Ebre.

En podem treure "algo" de positiu del que està passant? Jo diria que sí. Potser ens manifestarem reclamant uns canvis en l'actitud dels governants que no arribarà, però el que està clar és que els mitjans de comunicació estan parlant de les Terres de l'Ebre, ja no parlen de les comarques del sud o de les comarques de l'Ebre. Parlen de les Terres de l'Ebre. I, molt més important encara, natros hem pres consciència de que la quinta província no és un somni, sinó que serà una realitat d'aquí ben poc. I esta realitat farà possible que siguéssim natros els qui decidim el nostre propi model de desenvolupament. I, mirant cap al futur, el desenvolupament té un nom: Desenvolupament Sostenible.

Marc Poy

les grans inversions que s'han fet i no les sapiguem valorar. Els de fora sempre veuen més que els de casa, deu ser això.

Núria Ventura

El Pla Hidrològic Nacional

El Pla Hidrològic Nacional s'aprova per collons (tal i com va dir el Sr. Cañete), no podem menjar carn degut a les vaques boges, afegim el problema dels immigrants i ara encara ens posem a discutir sobre estàtues de Franco... O no vivim el temps que ens toca, o és que Espanya està de cap a caiguda.

És que des de fa un temps ença, no sé vosaltres però, jo només faig que estampar la meva firma. Primer vam anar a la manifestació en suport dels pagesos, mentre al poble firmàvem per les ambulàncies i el perdó del deute extern, després firmàvem pels trens, seguidament ens apuntàrem per dir no al Pla Hidrològic i, com no, ens manifestàrem en favor dels immigrants i en contra d'aquesta penosa Llei d'estrangeria. Això, per posar alguns exemples, però encara n'hi ha molts més.

Nois i noies, crec que amb això està ben clar que Govern i Ajuntament d'Ulldecona van (com dir-ho) un pèl en desacord amb la societat i probablement també amb els seus votants.

M'agradaria dir al senyor Cañete que ara les coses ja no es fan per collons, això era abans d'arribar la democràcia; ara han de tenir un bon motiu i l'aprovació de la població. Els recordo, i tirant un poc de l'utopia, que

democràcia significa que el poble ha de governar.

Finalment dir que, tot i que malaurada i últimament semblen inútils els nostres esforços, nosaltres seguirem alçant la veu, manifestant-mos i "firmant" tot el que fagi falta.

LA COLLA

Als senyors Aznar, Pujol i Mas:

Faig aquesta proposta a les bones persones dels nostres governants, tant Govern de la Generalitat com Gobierno Español. Crec, sincerament, que pot ser la solució definitiva pels problemes de les Terres de l'Ebre (TTE) i dels seus esbojarrats habitants:

1) Construcció d'un «gulag» amb capacitat per a 160.000 persones, a alguna zona devastada ecològicament del Vallès (oriental o occidental??). Aquestes 160.000 persones són tota la gent que viu a les 4 comarques de les TTE. Si la capacitat fos menor, tampoc passa res, ja s'apretaran. De moment, 30 tendes de campanya de l'ONU ja farien.

2) Trasllat «voluntari» de tota la població del Baix Ebre, Montsià, Ribera d'Ebre i Terra Alta al «Modul de Re-educació» (Mètode provat amb força estil per part d'Stalin, Pol Pot i els mandataris Nordamericans amb els pobres desgraciats que els feien nosa). Van obtenir molt i molt bons resultats (bàsicament, van morir pràcticament la tercera part dels desplaçats i els que van quedar es van dedicar a l'alcoholisme i la prostitució).

3) Reconversió de totes les Terres de l'Ebre, ja alliberades dels elements oriunds que només molestaven i es queixaven de tot, en un immens Parc de producció d'energies altament contaminants.

4) Travassament de tota l'aigua del riu Ebre a qualsevol zona d'Espanya amb la que es pugui especular i treure'n uns diners que bona falta fan a zones que ja s'han acabat l'aigua que tenien. (Aquest és l'únic punt que és exactament igual al Plan Hidrológico Nacional).

5) Extracció de tota la terra, pedra i vegetals diversos per fer los sevir de materies primes per a la construcció de qualsevol complex immobiliari.

Sincerament estic conveçut que amb aquest petit catàleg d'intencions arribaríem a un millor equilibri territorial:

- 1) Gent on fa falta gent (així no tindrien que vindre més moros, ni sudaques).
- 2) Aigua on fa falta.
- 3) Materials de construcció barats.
- 4) Producció d'energia abundant, sense contaminar

cap poble dels «guays».

Espero que tingueu en compte aquesta humil proposta. Però, si hagués algun punt en el que considereu que la gent de les Terres de l'Ebre surt guanyant, també estem disposats a que ens donen pel cul a tots i totes (encara que això, en definitiva, ja fa anys que ho esteu fent).

Sincerament, sempre al vostre servei:

Un ciutadà de les Terres de l'Ebre

Nova cultura de l'aigua, no a aquest Pla hidrològic

A Catalunya i a tota la Mediterrània cal donar un tomb cap a la nova cultura de l'aigua. En el segle que hem deixat enrere l'aigua s'ha vist massa sovint com un recurs que l'Estat havia d'oferir en quantitats sempre més grans, sense mirar prim en l'ús que se'n fa ni tenir en compte les seves funcions per a totes les formes de vida. Aquest camí ens ha portat fins el límit de la capacitat dels sistemes naturals. La prova n'és la degradació dels rius i aqüífers, que també malmet la qualitat de l'aigua que ens subministren. Una política hidrològica sostenible pel segle XXI no pot seguir el mateix camí. Però quan ha arribat l'hora de passar comptes amb la Natura i d'iniciar una gestió de la demanda que premi els usos eficients i penalitzi els insolidaris, el govern espanyol del Partit Popular presenta per via d'urgència un Pla Hidrològic que es basa en una única proposta central: treure 1.000 hectòmetres cúbics anuals de l'Ebre, transvasant-ne vuit-cents cap als regadius, les ciutats o les zones turístiques de Llevant, i dos-cents més cap a les regions metropolitanas de Tarragona, Barcelona i Girona. L'única alternativa que contempla el PHN és treure'n una part aigües amunt de la conca, des de la Noguera Pallaresa i el Segre, o anar-los a buscar des del també insostenible transvasament del Roine a l'altra banda dels Pirineus.

Aquest Pla Hidrològic respon a un plantejament obsolet. Suposa una terrible amenaça per a les Terres de l'Ebre. Enfronta innecessàriament unes comunitats amb les altres. I és insostenible des del punt de vista econòmic i ecològic. Fins i tot sense considerar els efectes del canvi climàtic, els cabals de l'Ebre han estat sobreestimats. L'impacte dels tretze pantans previstos a l'Aragó i Navarra implica la destrucció d'ecosistemes únics, i conjuntament amb els grans transvasaments cap el Nord i el Sud, pot suposar la degradació més important que patiria l'estat ecològic del Delta. Portar aquestes obres a terme seria condemnar-lo a la salinització, la intrusió marina i la pèrdua tan de la seva rica biodiversitat com de les activitats agrícoles, pesqueres

i turístiques que en depenen. Catalunya no pot contemplar impassible com es roba el futur a les Terres de l'Ebre.

Cap d'aquests grans impactes ambientals i socials està justificat. Tant al Nord com al Sud el problema és de qualitat i sostenibilitat, no de quantitats. Això no s'arregla portant més aigua a uns sistemes que encara la malbaraten, o a unes activitats que ja han assolit una escala excessiva. Abans que dur-la de fora cal posar ordre en els usos, i augmentar-ne l'eficiència amb unes polítiques que incentivin l'estalvi i prioritzin la reutilització.

Neçessitem un Pla Hidrològic. Però no aquest. Les entitats i partits sotassignats demanen al govern espanyol, al Parlament, a la Generalitat de Catalunya, i a l'Agència Catalana de l'Aigua, la retirada d'aquest projecte que ens aboca cap a noves «guerres de l'aigua.» Només la suspensió del tràmit d'urgència pot obrir un gran diàleg social, polític i territorial que ens permeti decidir democràticament, tenint en compte totes les alternatives reals, i els seus impactes en tots els ordres, les millors solucions per avançar cap a una nova cultura de l'aigua ecològicament sostenible, econòmicament racional i socialment solidària. Amb el futur de l'aigua es decideix el país que volem ser.

Llei d'aigües

Fa un parell d'anys el PP, amb el suport de CiU, va aprovar una nova Llei d'aigües. En esta Llei lo que es va aprovar va ser la possibilitat de compra-venda de l'aigua, la mercantilització de l'aigua. O sigui, l'aigua entra a la llei del mercat, si n'hi ha molta és barata, però si n'hi ha poca es cara. Les implicacions d'això son clares: en llocs on hi ha poca aigua se la quedarà qui pagarà més. Com exemple podríem imaginar un cas: imaginem un dels molts camps de golf a Andalusia que tingue al costat un camp cultivat. Imaginem que no hi ha prou aigua per als dos. La pregunta es inevitable: qui s'endurà l'aigua? Evidentment, qui pugue pagar més. En això podem vore millor la planificació diabòlica d'un Pla Hidrològic Nacional que porta aigua cap al sud, en teoria perquè el pagès la necessita. Però, mos ho podem creure això quan tenim un sud plagat de camps de golf i amb un nou Parc d'atraccions (Terra Mítica). A qui anirà a parar realment l'aigua?

I d'on sortirà l'aigua? En el Pla Hidrològic Nacional hi ha previst fer un centenar de pantanos als Pirineus. La gent que queda vivint en els pobles de les valls pirinenques,

que quedaran inundades per l'aigua, tindran que anarsen de casa seua. Al Delta el problema també serà gran. Actualment, la falca salina de l'Ebre, segons l'època de l'any, arriba gairebé fins a Tortosa. Si s'enduen més aigua, l'aigua que rega els camps d'arròs tindrà més sal. Tots sabem que la sal mata la terra i no hi deixa créixer res.

Mos diuen insolidaris, però on està la solidaritat cap a la gent dels Pirineus i del Delta de l'Ebre.

D'altra banda, com diu la ONG Ecologistes en Acció, varios dels pantanos que volen construir als Pirineus inundaran zones d'alt valor ecològic on viuen espècies úniques en perill d'extinció. El Delta de l'Ebre, un Parc Natural que està en regressió per la ja excessiva existència de pantanos, vorà empitjorada la seua situació.

Este Pla Hidrològic Nacional és una gran barbaritat. Si es fa, serà el delictu ecològic planificat més gran que s'ha fet mai a Espanya. Delictu impulsat i provocat des de els dos partits de dretes, PP i CiU, que l'únic que els diferencia es la nacionalitat que representen.

Pombo

Terres de l'Ebre

Ha seguit molt important per al futur del nostre territori (les Terres de l'Ebre) l'Informe sobre la revisió del model d'organització territorial de Catalunya elaborat per una Comissió d'experts creada per acord del Govern de 3 d'abril de 2000, a instància dels diferents Grups del Parlament de Catalunya. A partir d'ara i en aquesta matèria, hi haurà un abans i un després del referit Informe.

Certament consta de 3 capítols (1, municipis; 2, la comarca; i 3, l'àmbit regional: les vegueries), però crec que, clarament, ens hem d'oblidar dels dos primers (perquè són massa atrevits, no hi ha acord en el territori i, en lloc d'ajudar a vertebrar, han despertat les velles passions locals i comarcals; així que deixem-los dormir durant 10 anys i, després, ja en tornarem a parlar). I, per tant, ens hem de centrar en el tercer (el de l'àmbit regional, les vegueries i, entre elles la nostra, la de les Terres de l'Ebre). És important destacar els criteris que ha tingut la Comissió per arribar a les conclusions que proposa: a) simplificació de les estructures administratives; b) diversitat de situacions territorials i, per tant, desplegament coordinat; c) respecte a l'autonomia local; i e) mínima incidència en el règim electoral general.

I no hem d'oblidar que aquests criteris són importantíssims, perquè de poc ens serviria fer un nou model d'ordenació territorial i d'organització administrativa, si això fora a base (per exemple) d'incrementar la burocràcia. I d'aquí la importància de que en un sol organisme, la

Veguèria (ells recomanen que es digui així, per evitar la confusió que la paraula Regió pot provocar a la resta de l'Estat i de la UE) es concentri una autèntica

descentralització dels serveis de la Generalitat, un organisme de segon grau de suport als municipis (Diputació), la província com a òrgan perifèric de l'administració de l'Estat (i també com a districte electoral) i, finalment, adequar el model judicial.

Per tant, cal felicitar-nos i agrair a la Comissió el seu treball. Però de cap manera ens podem quedar aquí, de braços plegats, esperant que ens arribi quan sigui. Hem d'ajudar en tot el que estigui al nostre abast. Si ara, amb el canvi del Conseller que ho ha dirigit, això s'adorm (ja m'enteneu)... doncs, ho haurem d'espavilar. No patiu que, almenys el nostre Grup, no els deixarà tranquils.

Què podem fer per anar en aquesta direcció? Entre moltes altres coses, anar organitzant-nos com si aquest model ja estigués implantat. Alguns ja ho han fet, altres van donant passos. Els mitjans de comunicació també des de fa temps que treballen en aquesta línia. Però, segur, que tots, tots, podem avançar molt més per aquest camí.

I, per acabar, i com una aportació personal, vull proposar dos coses:

1) Crec que ja és hora de que, a partir d'ara, sols parlem de Terres de l'Ebre al referir-nos al nostre territori (el que formen les 4 comarques de l'Ebre). És hora ja de superar les reticències d'alguns (allò de parlar de Comarques en lloc de Terres...). La Comissió ens acaba de confirmar aquest nom, les mobilitzacions d'aquests dies l'han popularitzat per tot Catalunya, així que, si us plau, **som i serem les Terres de l'Ebre**.

2) Una altra cosa molt senzilla. Des d'avui, sempre que escrivim el nom de qualsevol dels nostres pobles (Tortosa, Amposta, Móra, Gandesa... però també Prat de Comte o Freginals) afegim a continuació, entre parèntesis (Terres de l'Ebre). D'alguna manera és començar a creure'ns i a posar en marxa tot el que això representa. Així doncs, acabo posant l'exemple del meu poble: **Ulldecona (Terres de l'Ebre)**.

Jaume Antich

Deficient gestió de l'equip de govern

Un bon governant ho és quan sap donar una bona solució als problemes que es troba en el seu mandat. Ficaré un exemple: Qualsevol xofer d'autobús sap portar el seu vehicle d'un lloc a un altre.

Un deficient xofer d'autobús també ho farà, però possiblement durant el trajecte haurà xafat la ratlla contínua; haurà avançat quan no tocava; haurà envaiat més d'una vegada el carril contrari; i haurà marejat a més d'un dels passatgers. I, si és troba algun obstacle a la carretera, no l'ha sabut esquivar i haurà tingut un accident.

Al contrari, un bon conductor d'autobús no haurà xafat mai la ratlla ni envaiat el carril contrari; i quan s'ha trobat l'obstacle a la carretera haurà reaccionat de forma eficient per salvar-lo. Haurà actuat amb eficiència i saber fer.

Tot això és traslladable als polítics que governen Ulldecona. Quan no hi ha cap problema sols es tracta d'invertir els diners que són de tots. Bé o malament, però en tot cas, això és un altre tema. El fet que demostra que no són bon governants és que no han sabut donar solució als problemes que últimament han patit els ulldeconencs, i que segurament, patiran en un futur.

No han sabut salvar els obstacles que se'ls han presentat a la carretera.

Així, en el greu problema del transport sanitari, no hi van saber donar resposta al problema plantejat des de la Generalitat, i el servei ha empitjorat.

En el problema de danys causats per la forta pedregada

del setembre i dels aiguats de l'octubre, tampoc. L'equip de govern va difondre als quatre vents que per part de les Administracions es donarien moltes ajudes als afectats. També van parlar de zona catastròfica. Se'ns va dir que es concedirien ajuts per als cotxes danyats. Mesos després, de tot això, res de res. Ni zona catastròfica; ni ajuts per als vehicles; i 75.000 ptes. com a molt, per als pagesos.

No s'ha donat solució al problema i per tant, no són bon governants. A més a més, en aquest cas, es va dir que hi hauria ajuts que després no els hi ha hagut. Encara és més greu, perquè quan es diu una cosa s'ha de tenir la seguretat en que el que es diu es complirà, perquè després, s'ha de rendir comptes i s'ha d'exigir responsabilitat.

El que no compleix la seva paraula, no mereix confiança. Al que no compleix les seves promeses se li ha de demanar responsabilitat, perquè ha creat una expectativa en el destinatari i l'ha defraudat. No es pot anar afirmant que es donaran grans ajudes quan no es té la seguretat de que així serà. L'equip de govern va prometre ajuts i no han vingut, per tant, se'ls ha d'exigir responsabilitat, i el que és més important, ells l'han d'assumir.

Ara veurem que passarà amb el Parc de Bombers.

També desapareixerà com el transport sanitari de la Creu Roja? El temps ho dirà, però malauradament els precedents existents no ens donen bones expectatives.

Causídic

Avui encara estem a temps

Sento amb esgarrifança com un futbolista estranger pot regularitzar a casa nostra la seva situació legal i aconseguir en una setmana els permisos de residència i treball. A les persones que són paletes, fusters, pagesos, cuidadors o la resta d'oficis que ens passen pel cap, els costa anys, si ho aconsegueixen algun dia. Aquest fet em reafirma en les meves idees una vegada més. No és qüestió de blancs o negres, d'europaus o africans, de nord o sud americans, és tracta de rics i pobres. És tracta de països poderosos i països dèbils. I, hem de recordar en aquest punt, que el nostre país un dia també va ser dèbil.

A casa nostra estem vivint en primera persona el fenomen de la immigració des de fa anys, incrementat notablement en els últims mesos. En una de les cròniques televisives sobre les manifestacions d'immigrants després de l'aprovació de la Llei d'Estrangeria, una dona arribada des d'Argentina recordava que "en los años sesenta Buenos Aires recibió a millones de españoles, ahora confiamos que nos ayudeis a nosotros". Això és lògic, però aquí no hi ha res que ho sigui. En el cas dels argentins, com en el d'altres països sudamericans, van ajudar a molts veïns nostres. Qui no coneix algú que tingui encara algun familiar pròxim a l'altra banda de l'Atlàntic?. La gent que ara arriba a casa nostra en busca d'una vida millor per a ells i per als seus fills ben bé podrien ser parents del familiar del nostre conegut. Perquè no? Llavors, qui decideix qui és més català o més espanyol que l'altre? Un paper? Sí, un paper que separa la vida digna de la vida en la misèria.

A casa nostra estem a temps encara d'evitar conflictes futurs però qui ha de posar remei als problemes d'avui per

evitar-ne de més grans d'aquí uns anys no ho fa, ni ho deixa fer. Moltes vegades pensem que des de baix no podem fer res per ajudar a que el món sigui més just per a tothom. En el cas de la immigració podem fer moltes coses per pal·liar injustícies socials, però hem d'actuar a hora. No podem esperar, si ho fem, ja no podrem resoldre res perquè els problemes ens hauran superat. Demà serà tard, i avui anem per mal camí. Tenim una LLEI absurda en aquesta matèria. Cap llei europea, a excepció de la nostra, s'atreveix a enumerar els NO DRETS. A casa nostra els immigrants sense papers no tenen dret a reunir-se, ni a sindicar-se, ni a associar-se. És neguen drets humans bàsics. La LLEI, en majúscules, compta amb nombroses contradiccions curioses. El primer dia d'entrada en vigor, el ministre pertinent la va presentar amb tota la solemnitat que es mereixia, assegurant que no s'expulsaria ningú. Com pot un ministre presentar una llei i apuntar que no es complirà? Només aquest punt, a més de recordar que no hi ha recursos necessaris per fer complir aquesta LLEI, ens mostra com és de surrealista el nostre país en aquesta matèria. El mateix govern que aprova aquestes normes restrictives ens tranquil·litza assegurant que no es compliran, com si fessin un favor a algú.

A més, per acabar, i com a proposta, no seria més apropiat i més humà que s'anomenés LLEI D'ACOLLIMENT en lloc de LLEI D'ESTRANGERIA?. Hi ha altres països que ja han fet el pas.

Núria Ventura i Brusca

Problemes, problemes i problemes...

Els que som regidors a l'oposició i hem de conèixer tota la problemàtica de les necessitats d'un poble, observem amb una mescla de resignació i, al mateix temps, d'indignació tot el que no es fa (i es podria fer) i les coses que es fan (poques i malament). Resignació, perquè defensem els interessos de totes les persones que ens demanen la nostra col·laboració als problemes que tenen amb l'Equip de govern (considerant que els fan una injustícia), i que nosaltres (complint la nostra obligació) estudiem cas per cas i fem la seva defensa des de l'oposició, sense que no ens facin ni cas... Per que de tot el que proposem, difícilment s'aprova res i, després, es dediquen a fer barreges i plagis de tot el que hem dit i proposat (sense comptar les excuses que es busquen per justificar-se) i que les persones afectades (quan et troben) diuen que tot segueix igual o pitjor. Nosaltres estem convençuts de que si avaluessin o sapiguessin valorar les iniciatives que hem presentat, en forma de preguntes, precís, propostes d'acord o mocions, segurament que l'ajuntament portaria un camí més recte... O sigui que els ciutadans i ciutadanes que ens van elegir poden estar convençuts que tots els problemes són estudiats i proposats al Ple, buscant una major justícia i un nivell de vida millor per a tots.

El governant no deu dir mentides i menys prometre lo que no pot complir (perquè tot són fantasmades i perdre el temps i lo que és la realitat de la vida). Perquè, a més a més, les mentides dels polítics que governen posen malalts als governats que se senten enganyats. I és que parlar de política democràtica vol dir que hi ha d'haver-hi participació de tots o, almenys, la màxima possible. I això es nota de seguida, perquè els governants (és igual que siguin d'un poble, d'un barri o d'una nació), si són eficaços, per norma general passen desapercebuts; i és que, a laombra del realisme i de l'honradesa, el bon governant (usant el seny) procura causar pocs problemes i, a més, treballa per solucionar els que hi ha. Quan és així, ningú o molt pocs es preocupen d'ell, però també s'ha de dir que això és propi de les persones que tenen una gran personalitat...

Ara bé, s'ha de tindre molt en compte l'absolutisme, perquè s'entra dins de la línia dictatorial quan, per raons de majoria, es pot aprovar o desaprovar quan els dona la gana o quan els passa pels c... (com va dir fa poc tot un Sr. Ministre), utilitzant la Llei del més fort, però a més això crea un cretinisme (dóna força als mediocres i vida als qui tenen idees corruptes), i no en parléssim dels il·luminats (que tot ho saben i tot ho poden solucionar en un tres i no res i, de fet, ho acaben tot en un ball de bastons); i la raó principal és perquè no admeten crítiques (encara que siguin constructives) i com seria lògic en un Estat de dret democràtic, buscant la participació ciutadana màxima com a vincle per unir criteris i necessitats.

Per això s'ha d'escoltar molt a l'oposició, perquè és al que més es queixen els ciutadans i les ciutadanes, siguin del partit que siguin, quan no els hi fan cas els que governen.

Els governants han de tenir idees, després saber-les posar a la pràctica (procurant pensar sempre en el dia de demà, perquè el món és una renovació contínua), saber també que no s'aconsegueix tot el que es voldria, però si es treballa dins d'una bona estratègia i es lluita aprofitant les idees de tots (per la seva capacitat negociadora i de treball) es poden obtenir molts d'èxits. Però si es comença a fer la política de l'avestruç (posant lo cap baix l'ala) quan els presents les idees, llavors si se'ls critica (tenen la pell tan fina) que es molesten.

No seria millor que es dediquessin a meditar i no

pensessin que se'ls vol ofendre, sinó que la crítica és molt saludable, vingui d'on vingui, i és una ajuda a frenar el desgovern de qui ha perdut el nord, per no poder complir el que van prometre al poble quan es van presentar a les eleccions? Les solucions als problemes existeixen, però s'han de buscar. Ara bé, són difícils d'aplicar per la quantitat d'interessos creats (quan es tracta, com aquí, de varios colors) i, per tot això, qui ho paga és el sufridor poble que no sap mai a qui ha de dirigir-se per resoldre els seus problemes, siguin personals, familiars o a nivell d'entitats (que també passen lo seu...)

Diuen que la llibertat és un valor a conquerir i que la democràcia és un dels principals mecanismes per aconseguir aquest valor (perquè pot frenar el poder i, per tant, a l'home a abusar d'ell quan el té), per això, quan s'ocupen aquests llocs privilegiats, s'ha de procurar de no entrar en personalismes (un dels mals per desgràcia més arraïllats) i, menys encara, en fanatismes: que són els qui ajuden a morir, per no dir a matar, totes les idees constructives d'aquelles persones que lluiten pel bé dels pobles, però que arriba un moment que les situacions es fan insostenibles per la falta de comprensió d'alguns en esta manca de realitat amb el sistema de governar.

Pensem que la convivència (tant val a nivell de famílies, entitats, com de pobles) és una de les coses més preuades en esta societat nostra a poder aconseguir, la comunicació entre tots és part de la vida, del benestar social, el que ajuda a lluitar per un poble millor, esta autoestima per a obtenir la nostra identitat tan necessària. Però, "cuidado", quan es té el poder de la majoria, perquè l'únic que destaca és el pitjor de les persones que governen, que és l'apetit de dominar als altres, deixant apart les necessitats que té el poble que governen, que és on tenen l'obligació d'actuar (ja que, per a això cobren cada més).

Cal aprendre a conèixer amb tots i procurar escollir les millors idees que poden pal·liar les necessitats de tots els governats (perquè frena els atributs de poder, inclús pot reduir la violència, i dona vida als ciutadans actius que intervenen o poden intervenir en les decisions), deixar de practicar l'enemistat i practicar la sinceritat dins de la necessitat que té un poble. Per això cada regidor que té les seves responsabilitats i que no l'han obligat a ser regidor, sinó que ha entrat per pròpia voluntat, ha de procurar estar a l'altura, no sigués cosa que passés el que va dir aquell filòsof del segle XVIII: "que si un té ambicions de poder que es faci polític, qui de tindre diners es dediqui als negocis, qui de tindre força és faci militar", perquè si qui té ambicions de força es dirigeix a la política acabarem en dictadura, si qui té ambicions de fer diners es dirigeix a la carrera militar acabarem sense exèrcit, i si qui té ambicions de fer diners es dirigeix a la política... ? (sense comentaris) o lo que diu aquell proverbi "com el gall de Morón, sense plomes i cacarejant". Per això, cada cosa ha d'estar ben canalitzada i tindre el seu responsable de gestió per a obtenir els resultats que s'han previst.

Però com la capacitat de transformar en realitat allò que es promet és molt difícil i el principal enemic és ell i els qui l'envolten, s'han de buscar les idees, vinguen d'on vinguen, però que siguin de persones responsables (encara que siguin de l'oposició, que durant 6 anys ha demostrat estar a l'altura dels problemes que té un poble com Ulldecona, en la defensa de tots els seus conciutadans).

Pere Sans Arasa

Quo vadis PP?

Quan mirant la TV escolto les preguntes del periodista a l'entrevistat, no prenc molta atenció, en canvi les respostes sempre les escolto amb molt interès, perquè l'interlocutor al periodista sol ser l'afectat per l'afer o la notícia, i és en aquesta - la resposta - si l'analitza, on esta la clau de l'enigma, cas d'haver-hi.

Per exemple, el periodista li pregunta a un dels immigrants tancats a les esglésies de Barcelona, i en vaga de fam, que li demanen al govern - pregunta tonta -, tots sabem el que li demanen: "papers per legalitzar-se", i si l'immigrant hagués respost això tindriem una pregunta i una resposta tontes, però és que ell li respongué, "li demanem al govern que es fiqui a pensar". Dies després el govern comença a fer propostes, ambigües això sí, i instàncies del propi govern taten de xantatge social l'actuació dels immigrants; en tot cas, el xantatge social l'estan fent ells amb la seva Llei del "rodillo", per la majoria parlamentària, majoria que li permet fer el que vol sense pensar, i llavors surt un pobre immigrant més llest - pot ser per la fam - que cap dels membres d'aquest Govern i els recorda que han de pensar.

Un altre exemple, periodista preguntant-li al portaveu dels camions afectats pel cas de les vaques boixes: "Que li demanen al govern?". Resposta del portaveu: "Que callin, que callin i no fassin res". O sigui que, primer que pensin, després que callin.

I així anant, passem al "Plan Hidrológico Nacional" i aquí tindrien que pensar, que callar i que escoltar; escoltar als Tècnics qualificats i a totes les persones afectades i no recolzar-se en els seus Presidents autonòmics, perquè ja ens diran quina autoritat moral poden tenir els presidents de Galícia (La calle es mia) o de Madrid, sobre l'aigua de l'Ebre, o el vot a favor del "Plan" de Coalició Canària, si no és que també els han prometat l'aigua, que tot podria ser.

I per anar tancant, podríem parlar de la seva falta de diàleg amb el tema ETA. Les seves controvèrsies amb el submarí "Tireless", el sou retingut dels funcionaris, dels soldats malalts de Kosovo, del AVE i del seu recorregut, del bilingüisme del DNI, de la no reprovació de la dictadura franquista, i de donar-li l'indult a Liaño...

Un consell personal, mantinguin al seu lloc al Ministre Cañete.

Pere Vidal Tabueña

Resposta a l'Endevinalla:

Solució: La dona "falduda" treballadora.

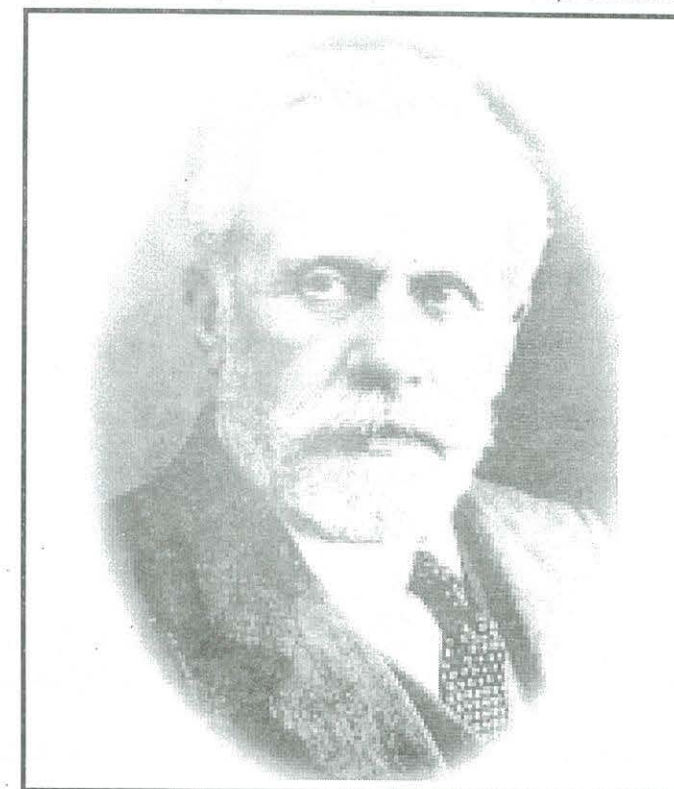
L'alcalde que no cobrava i l'ambulància d'urgències d'Ulldecona, lamentablement, són fets del nostre passat.

(De qui és la culpa?)

Socialistes

Pablo Iglesias (1850-1925), fundador del PSOE (Partido Socialista Obrero Español) i de la UGT (Unión General de Trabajadores). Fa pocs mesos celebràvem el 150 aniversari del seu naixement. Com a homenatge a la seua figura, segurament la primera i més important del socialisme espanyol, posarem algunes cites seues i algunes opinions que va generar entre contemporanis seus:

"Hay que demostrar a los obreros que no ejercen concienzudamente la acción electoral, que la venta de su voto es un acto indigno que les degrada y les envilece; hay que hacerles ver que votar a un patrono o a un representante

político de los patronos es votar a sus verdugos... hay que significarles si son asociados, que es una tremenda inconsecuencia luchar con su explotador en el terreno económico y luego en el político entregarse a él votándole o votando a quien él les mande"

Pablo Iglesias, Acción Socialista, Madrid 28/3/1914

"Y es menester acentuar que Pablo Iglesias tiene derecho a que su vida sea contada - como un ejemplo que solicita imitación- cualesquiera que fuese la aquiescencia que a sus opiniones se preste." "No hallamos en su vida un punto oscuro: ¿por qué?. Sus actos han seguido siempre con heroica docilidad a sus convicciones: como los teoremas de un axioma, se derivan sus actos de la idea socialista."

Ortega y Gasset, El Imparcial, Madrid 13/5/1910

"La voz de Pablo Iglesias tenía para mí el timbre inconfundible - e indefinible- de la verdad humana". "En cuanto a la voz de Pablo Iglesias, del compañero Iglesias, o si queréis, del abuelo, yo prefiero escucharla en mi recuerdo, o, mejor todavía, en los labios de otros hombres no menos auténticos, no menos verdaderos, que aún nos hablan al corazón y a la inteligencia."

Antonio Machado, desde el mirador de la guerra, Barcelona, 1938